

E TOTUL UN ȚIPĂȚ

E totul un țipăt;
Păsările s-au speriat de vânt
și-au început să-și strige vara,
Culorile au luat foc
și-un galben-viu a colorat frunzele teiului,
un arămiu a cucerit a nukului frunze
și-un roșu-sângeriu a căzut peste
copacii plânși.
Unde și unde,
câte o pată de verdeață
își plânge primăvara.
Totul este o umbră a unei lumini pierdute.
Fructele se uită nedumerit
la zbuciumul naturii
și nu pot înțelege
spaima celor
ce-și plâng primăvara.
Pentru fructe abia acum
primăvara și-a deschis brațele.
Frunzele s-au gătit de plecare,
sunt grăbite să-și pregătească cuiburile
asemenea păsărilor migratoare;
Copacii însă se simt abandonați
ca niște bătrâni
ce-și roagă copiii
să nu-i lase singuri.
E totul un țipăt,
un țipăt al disperării,
o teamă de a trece într-un alt timp,
într-un alt paradis,
cu totul și cu totul necunoscut.
E un țipăt
din teama de neființă,
din teama de necunoscut,
E totul un țipăt.

FUGAR PRINTRE UMBRE

Au ruginit frunzele,
frunzele mele,
de când alerg printre imagini
și mi-e teamă
să nu-și ia zborul
în văzduh.

E-atâta toamnă în mine;
am chemat-o,
am așteptat-o,
o iubesc ca un îndrăgostit
ce nu-și poate dezlipi ființa

de idolul dragostei sale.

Acum tresar cu fiecare adiere,
cu fiecare foșnet
și privesc spre frunze;
Sunt atâta de frumoase!
Curcubeu de raze
țesute printre ani ...
Și ele stau să plece,
Tocmai acum când și-au desăvârșit frumusețea.

M-am trezit într-o dimineață
și copacul era pe jumătate gol,
iar partea colorată plângea,
plângea de teama neființei.

Fugar printre umbre am fost o viață
și-am adunat muguri,
i-am crescut
și ei au devenit frunze,
frunze crude, necoapte în vară.

În goana după iluzii
frunzele mele s-au copt,
au primit culoarea purpurei
și strălucirea lor mi-a răpit sufletul.

E toamnă ...
și e atâta împlinire;
Fericirea de-o clipă
îmi oprește fuga,
dar mă doare
că frunzele pleacă,
pleacă departe
și-n locul lor
rămâne un gol imens.

Golul acela ...
golul lăsat de un fugar printre umbre
o să fie umplut
cu alte frunze rătăcite printre umbre,
cu alte vieți.

DEFINIȚIE

Am deschis fereastra spre soare
și-n locul luminii m-au înconjurat umbrele
cu întunericul lor.
Am început să descifrez semnele umbrelor;
Erau trăirile vieții mele,
Până și zâmbetele îmi erau pline de confuzie.

Râdeam la steaua unei clipe;
pe urmă lacrima scărilor
ce aşteptau să le ating spinarea
mă atingea
ca un fior neînţeles
al neîmplinirii
şi-atunci urcam;
urcam cu mai mult avânt
spre luceafărul din vârful muntelui.

Căutam lumina printre umbre
şi urcam;
stânca era din ce în ce mai rece,
dar focul din mine ardea întunericul gheţii.

Undeva într-un vârf de stâncă
e soarele meu;
L-am zărit de pe o culme.

Soarele ce mă defîneşte
e pictat printre litere şi cuvinte,
e pictat cu slove de foc printre umbre,
e frunza roşiatică a toamnei
ce-a adunat pe chipu-i primăveri
spre a le colora cu sângele spinilor
presăraţi pe stânca vieţii.

O picătură de rouă
ce-a strălucit într-o toamnă bogată,
strivită de lacrima soarelui,
sunt eu.

UMBRE

Şi totul a-nceput c-un joc,
Cu prima picătură de apă şi foc;
Un joc de-a baba-oarba prin lume,
Mă-mpiedicam şi alergam printre rune.

Când să descifrez semnul runei de foc,
M-am rătăcit pe-o rază de joc
Şi-am căzut în acelaşi întunecat labirint,
În timp ce umbrele m-au înconjurat ca-ntr-un cerc infinit.

Umbre, mereu umbre, prea multe umbre,
Umbre subţiri, umbre dese, umbre sumbre;
Umbre palide, umbre reci, peste tot umbre, mii, sute,
O pădure de umbre uscate şi mute.

Cu ochii legaţi printre umbre călcam,
Căutam raza soarelui de-argint şi n-o găseam,
Iar timpul zbura pe lângă mine şuietând ...

Și omul și viața se stinge treptat tremurând.

E greu printre umbre să găsești
Pasărea cu ochii de foc și s-o ochești,
Să-i înveți zborul eternității,
Să lași în urmă umbrele dimineții.

JOCUL UMBRELOR

Mi-au pătat chipul c-un zâmbet hidos
când prima rază de lumină mi-a atins ochii,
de-atunci mă urmăresc pretutindeni
în clipa eternității ce mi s-a dat,
umbre,
umbre neînțelese ce se rup în fâșii
și se-amestecă-ntre ele
ca să nu le mai găsești nodul.

Nodul,
punctul acela de plecare al umbrelor,
Punctul ce-ncerci să-l distingi pipăind himere
spre a opri întunericul,
pentru a readuce la liman lumina,
acea primă rază ce ți-a atins sufletul,
dar punctul pântecos
înghite ca o gaură neagră
orice urmă de soare.

M-au prins umbrele într-un joc al morții
și-mi sorb clipa eternității,
iar eu nu știu
să le prind de păr,
să le scutur
și să mă eliberez
de povara deșertăciunii.

OMUL

Un punct minuscul stă să crească
Cu fiecare rază de lumină
Și-apune ori de câte ori o umbră
I-atinge-a inimii grădină.

Un joc de-a umbrele-n văzduh
E viața fiecărei ființe,
Un punct ce-aleargă după-al luminii început,
Îmbrăcat în foc și suferință.

El arde, punct pribeag, cu prima lui sclipire,
Se-mpiedică în umbre, cade, se ridică
Și-ncearcă să-nflorească, să se coacă, să crească
Și ca o adiere zâmbește și-apoi piere.

CRENGI

Printre crengi străbate
o furnică,
făptură mică ...
și mult prea multe crengi;
crengi drepte, încâlcite, arcuite,
din ce în ce mai dese,
mai răzvrătite,
mai nemulțumite,
că ea,
o furnică,
o ființă-atât de mică
a îndrăznit să-ncerce
să caute calea
de-a gusta lumina.

Pe calea scorțuroasă
aluneca furnica,
împiedicându-se în umbre de crengi,
dar colțul luminii
din vârful copacului,
unde crengile au făcut sită de noade
îi dă curaj
și urcă.

Pădurea de crengi,
labirint de ochiuri de munte,
o clipă netede, pe urmă călți,
fundături ca-nchisorile de piatră,
cercetate, biruite, ocolite
de o furnică,
ageră și mică.

Atâtea crengi se pun de-a curmezișul,
încât viața pare un copac
care nu-și mai poate vedea soarele
de crengi.

Furnici, oameni mici
ce-aleargă printre crengi
după soare
și pădurea este mare
ca un imens ocean
de umbre și culoare ...

Colțul umbrei

Se vede că timpul
nu mai are răbdare
și tu te grăbești
să prinzi colțul umbrei
ce nu se lasă prins niciodată,
pentru că este o himeră
care fuge,
fuge de tine râzând
și tu alergi
ca să-i culegi
colțul acela ce nu te lasă să dormi,
colțul acela
pe care-ți irosește
scurta secundă
a eternității tale.

Transformare

Am privit cum bobocul
își deschide petalele
și devine floare.
Am observat cum omida
își țese ghemul
și devine flutur.
Am simțit cum ploaia
îngheață și devine
zăpadă.

N-am înțeles cum umbra
crește, scade
și-ntr-un final
dispare
ca și când niciodată
nu a prins vreun contur.

N-am înțeles cum omul
piere de dorul eternității
ca o umbră
ce n-a zâmbit niciodată,
pentru că nu a învățat
să se transforme.

Umbre zâmbărețe

Cu fețe hilare
fură forma materiei
și o poartă
după cum bate lumina.
O îndoiaie, o răsuțește,
o mărește, o micșorează,

pare să-i dea viață printr-o ușoare palpitație
ce tremură din toate încheieturile.

Niște himere
ce vor să-și definească chipul furând forme;
Zâmbesc ca apucatele
și încercă să producă panică,
o panică a morții,
ele, energii nedefinite.

Cărări acoperite cu umbre

Când am gustat raza vieții
am pornit pe cărări necunoscute
să caut cheia,
cheia ce deschide poarta eternității,
poarta cerului meu;
să mă cunosc,
să simt că trăiesc cu adevărat
clipa.

La fiecare pas mă-mpiedicam
în umbre,
cărările clipei mele se-necau
în umbre,
când spuneam că prind soarele de coadă,
alunecam pe-o umbră
și mă rătăceam,
iar timpul trecea zadarnic
pentru clipa eternității mele.

Ard

Mi-e teamă că mă aprind
cu-atâta patimă
și ard o clipă
ca pentru-o eternitate
și-apoi mă sting,
brusc,
mă sting ca o dragoste
ce n-a avut rădăcini adânci,
mă sting simțind un gol adânc
în suflet,
un gol dureros,
un gol pe care nu-l voi mai putea umple niciodată,
pentru că sunt atât de obosită,
încât voi refuza să-mi mai las
simțurile să vibreze.

Ard

și nu știu până când,
pentru că am obosit

de când mă zbat în pânza
umbrelor
ca peștii în năvod
și tot nu găsesc o rezolvare
a vieții.

Păianjenul

Mi-a întins viața o pânză,
o pânză deasă,
atât de deasă, încât
nu-mi mai văd umbra
proiectată pe ecranul cerului.

Sunt victima unui păianjen,
iar păianjenul e propria-mi viață.
Mă zbat în pânza vieții
și ea mă leagă,
mă leagă cu fire de mătase,
multe, subțiri, ca pe-o regină,
ca să cred că-mi oferă nectar,
dar eu vreau libertate.

Atunci când voi reuși
să-i citesc vraja păianjenului,
voi putea alerga liberă,
dar vraja e de nedesfăcut,
e ca o umbră ascunsă pe o lespede
ce te acoperă cu fiecare secundă
ce-ți atinge fruntea
în timp ce păianjenul
te soarbe picătură cu picătură,
până te usucă și rămâi
o umbră.

Libertate

În jurul meu s-au întins lanțuri grele;
Păreau de-argint, platină și aur,
să nu mai părăsești închisoarea
deșertăciunilor acestei vieți
ce-a tăiat vițelul cel îngrășat
și te-a chemat la ospăț
ca să te țină rob
în colivia-i plină de venin
și să te folosească
ca pe un pion pe tabla de șah.

Cu mine nu i-a mers,
Nu am căzut în capcana ei de cașcaval
ca șoarecul naiv;
Am ales libertatea,

sărac de bogățiile lumești,
dar liber și
scârbit de ghearele mincinoase
ale deșertăciunii.

Umbra pierdută

În colț se vede umbra lunii,
o umbră ce pare a se pierde
în argintul plin de miasma
ceții verzi de pădure
și eu cu gândul la tine
mă pierd în lumea visurilor
și de fiecare dată te găsesc
și nu te ating,
o umbra mea pierdută.

Povestea ploii

Atâta umezeală e-n văzduh,
încât acesta a-nceput să geamă
și geamătul tuna și fulgera
până ce lacrimile au început
să șteargă durerea,
durerea apei.

Șiruri de perle curgeau din văzduh
și se sfărmau de pământ
ca o umbră,
o umbră umedă,
imaginea unei clipe trecătoare,
imaginea unei picături de apă
incoloră, insipidă, inodoră,
o ploaie caldă,
o ploaie rece
ce-a fost ...
și parcă n-ar fi fost niciodată.

Între două hotare

A alergat între două hotare
ca „o pasăre rătăcită în furtună“
și care nu-și găsește cuibul
orbită de apa ce-i îngreuna zborul
și-i smugea penele
împrăștiindu-le în văzduh;
care într-un final
se lasă doborâtă de oboseală,
uită să mai bată aerul
cu aripile grele
și moare.

Am alergat între două hotare
ca vântul printre crengile copacilor,
încercând să adun cât mai multe frunze
și mere.

M-am izbit de hotarul vieții
și mi-au răspuns umbrele,
umbrele triste ale deșertăciunii omenești;
M-am izbit de hotarul eternității
și mi-a răspuns moartea
ca o umbră rece și udă.

Departe

Tu ești dincolo de oglindă
și mie mi-e teamă să te privesc,
mi-e teamă că dacă te privesc prea mult
dispari,
dispari ca o umbră ce se pierde
atunci când lumina își schimbă axa
și-atunci te privesc pe ascuns,
câte puțin, o clipă
și istoria se repetă periodic
ca să mă asigur
că ești acolo,
că n-ai plecat.

Ești departe,
dincolo de oglindă
și mi-e teamă să te chem lângă mine,
mi-e teamă că auzindu-mi chemarea
vei fugi,
te vei ascunde de mine
și chipul tău nu-mi va mai zâmbi,
iar eu mă voi șterge treptat
ca un soare
ce n-a putut arde niciodată.

Somnul

Ca o chemare a morții
somnul
îți cuprinde fiecare simț
furând clipa eternității tale
și tu te lași pradă lui
plângând după timpul
ce-l lași să se irosească,
dar trupul neputincios
nu-ți ascultă plânsul,
se lenevește în nepăsare
ca o umbră ce se crede eternă,
dar care pierde

odată cu fiecare mișcare
a celui ce-o ține captivă
și-o poartă
s-o fericească-o clipă.

Frumoasă

Te-arăți ca un diamant șlefuit
sau ca o floare sălbatică de stâncă,
tinerețe, vară bogată în verdeață,
frumoasă,
dar până când?
până vei rătăci atât de mult
prin toamna vieții,
încât îți vei pierde
toate culorile,
vei rămâne o umbră
a ceea ce ai fost odată,
frumoasă.

Mi-e teamă

Acum mi-e teamă,
mi-e teamă că soarele-a apus
și umbra nopții mă va cuprinde treptat,
mă va pândi ca un fur
și-mi va fura ochii
ca să nu mă mai pot bucura
de scurta clipă a eternității mele.

Mi-e teamă
că nu voi reuși
să zidesc templul eternității mele,
că orice secundă
poate să fie ultima cărămidă
a casei ce va rămâne
în urma mea,
Mi-e teamă.

Spini

Pășesc pe spini
și când stai să ascuți
toți spinii se plâng că sunt flori,
flori, prieteni buni,
dar care
la orice adiere de vânt
rămân fără petale.

Sunt flori cât timp
presari la rădăcina lor ambrozie
și dacă ceri o boabă de nectar

c-ai obosit de-atâta dărnicie
se-ascund după perdea,
lăsând în urma lor
o umbră zâmbăreață
ca să te năucească
că ai pășit
din nou greșit ...
și spinii par că au crescut;
atât de mulți,
cu aripi lungi
s-acopere întreg pământul
pe care tu pășești
sângerând.

Aș vrea

Aș vrea să iubesc
atât de mult, încât să mă transform
într-o ploaie caldă
ce se evaporă sub povara
soarelui de vară,
dar mi-e teamă
că ard atât de puternic
și când obosesc
să mai încălzesc
ogorul,
mă transform într-un ghețar
amar
ce ucide
până și umbra
celui mai frumos zâmbet,
amintirea unei flori,
atât de plăpândă,
atât de naivă,
atât de dragă.

Aș vrea să fug de monstrul
ce ucide floarea,
dar trebuie să găsesc gazul viu
ce va menține flacăra nestinsă.
Aș vrea.

O lumânare

Pentru fiecare arde o lumânare,
Trebuie să știi
cum poți menține
flacăra neatinsă
de nicio umbră de vânt,
s-o porți cu tine
în timp
ca o călăuză

a umbrei tale
prin întuneric.

Trebuie să-nveți
a-ți mișca aripile
în așa fel,
încât atunci când
te arunci de pe stâncă
să simți aerul
și să-ți înalți capul
fără să stingi lumânarea
de care ești legat
cu o sfoară,
colacul tău de salvare.

Magia umbrelor

Ca o iluzie a eternității
pătează fața văzduhului
umbre palide,
umbre temătoare, că vraja
se va destrăma
în mai puțin de-o clipă.
Ca o imagine a umbrelor,
pătează fața pământului,
oamenii;
oameni însetați de viață,
dar pândiți de moarte
la fiecare pas;
pândiți de moarte
ca umbrele de întuneric,
zâmbet de-o clipă,
umbră mare, umbră mică,
ce te rotești după soare
și te stigi fără să-apuci
a picta lumea
cu raza magiei tale.

Am făcut o greșală

Am făcut o greșală,
m-am rătăcit printre umbre;
La un moment dat
m-am îndrăgostit de-o umbră,
m-am agățat de vârful ei
și ea mă plimba după ea
ca un somnambul.

Captivă în vraja umbrei
urmam ca un orb
drumul ei,
sacrificam clipa existenței mele

spre a alimenta cu energia
sufletului meu
o umbră.

Vă dați seama ce-nseamnă
a-ți jertfi energia sufletului
pentru o umbră?

E ca atunci când încerci
să prinzi cerul,
acea iluzie a infinitului,
într-o capcană.

Am făcut o greșeală.

Prea târziu

Am înțeles prea târziu
zâmbetul soarelui
și taina umbrei,
atât de târziu,
încât timpul
și-a închis ușa grea
peste trupul neputinței mele.
Timp blestemat
m-ai făcut sclavul deșertăciunii tale ...
M-ai otrăvit sufletul
cu orologiul tău inexistent.
Pentru iluziile sufletului meu
nu găsesc niciodată
timpul care să le adape
cu ambrozie și nectar
și fiecare clipă trece
ca o mie de vieți
și pentru sufletul meu
se face din ce în ce
mai târziu.
Atunci când totul în jur
își retrage spinii
și sufletul va rămâne liber
să vibreze
o să fie târziu,
Prea târziu.

Muzica umbrelor

Am ascultat într-o seară
plânsul umbrelor în lumina palidă a lumânării.
Erau niște umbre gigant care doreau să cucerească lumea,
dar flacăra lumânării dădea semne de oboseală
și ele deveneau din ce în ce mai mici.

Se frământau pe pereții clădirilor
umbre fumurii întreținute de lumina palidă
a unor felinare,
se frământau ca lovite de furtună
și își plecau capul în toate direcțiile
ca o busolă uzată.

Își strigau cântecul făcând mătăanii
lângă candelă a căror ochi mai arunca sfidător
câte o flacăra,
umbre, vieți omenești apuse pentru totdeauna.

FLORI SUB GHEAȚĂ

M-am dus în priveghi la un mort;
și mortul nu era altcineva,
decât eu.
Am murit într-o iarnă
când totul a înghețat în mine ...
A început să-mi înghețe voința
și-ncet, încet, toate simțurile au cedat,
Gheața mi-a atrofiat orice mușchi
și nu mai puteam mișca;
Acum îmi îngheață ochii ...
Doar ei au mai rămas vii,
Însă acum se sting în negura gheții,
pentru a nu mai vedea mortul
pe care am început
să-l priveghez cum se descompune
într-o iarnă ...
Se ofilea
de nepăsare și durere.

Am chemat bocitoarele,
ca să nu-mi înghețe ochii;
Ele au luat banul,
au bocit,
au cârcotit în fața nebuniei
și au plecat.

A venit o babă
să-mi dezlege mâinile și picioarele
dar baba a vrut să-mi acopere ochii
cu niște monede vechi ...
Babele sunt rele;
Acoperă orice scânteie de viață ...

Mă priveghez pe mine cum dorm ...
Oare cât va mai ține iarna?
Lumânarea e pe terminate

și mi-e teamă
de noapte.
Mi-e somn
și mi-e teamă să nu-mi pierd ochii ...
Am ajuns să priveghez
un mort,
într-o iarnă amară
și neputința
mi-a furat ochii.

Acum aștept,
aștept să izbucnească vulcanul
ce a mocnit sub gheață,
să deschidă drumul stelei,
să deschidă ochii mortului
și să-i dezlege simțurile;
Cei care au scânteie
înfloresc și sub gheață,
topesc totul în jur;
Iar mortul ... își scutură vâlul
și aleargă;
Aleargă spre infinit.

VLĂSTARI ÎN IARNĂ

Copacii ard cerniți sub gheață,
Și-agață brațele-n văzduhul mut,
Așteaptă-un fulg din neagra dimineață
Să le deschidă drum spre absolut.

Ieri seară a nins mult peste grădină,
Un ger cumplit a rupt spre zori ninsoarea;
Cu prima rază de lumină
Arborii au scuturat floarea.

Cristale pe omăt alunecau
Din palme răstignite în lumină,
Cu degete văzduhul scrijeleau
Toți arborii din vechea mea grădină.

Cu trunchiul greu și suflet nins
Pomii mocnesc sub stratul de zăpadă;
Când iarna crede c-a învins
Rădăcinile fac vlăstari ca altădată.

LUT ȘI PIATRĂ

Am luat în pumni lut
și-am început să-l strâng;
Atât de tare lutul
îmi sfârâia în palme
c-a început să ardă

și-o primă cărămidă
a prins contur în mine.

A nins pe cărămidă,
ș-acesta a prins viață
și-a început să crească
pân' ce-a zidit cetatea,
pe rădăcini de stâncă.

Acum a rămas raza
ce arde lut și piatră,
pe litere-n cuvinte,
în iarna-nflăcărată.

MAGII

- SCENETĂ-

Povestitorul:

Cândva, în luna lui Undrea,
Infinitul a născut o stea;
Semn divin a luminat,
S-a născut al cerurilor Împărat.

Într-un staul, în Betleem,
Ca viață veșnică s-avem,
S-a născut pruncul Iisus,
Fiul Tatălui de Sus.

De la răsărit trei crai
Care au citit al stelei grai,
Minunea au pornit a căuta
Și-n drumul lor pe Irod a întreba:

Magul I:

- Împărate mult lăudat,
Ne iertați că pe-nserat,
Am îndrăznit să vă deranjăm,
O întrebare să vă adresăm!

Magul II:

Călăuziți de-o stea am venit,
Să ne-nchinăm Împăratului mărit;
Care astăzi s-a născut
În acest frumos ținut.

Magul III:

De-aveți știre, v-am ruga

Să ne-ndrumați spre nașterea sa.

Irod:

Împărat mare a cutezat
Să se nască și să fie lăudat?

Știre n-am, dar v-aș ruga,
Pruncul Sfânt de-l veți afla;
Să mă anunțați și pe mine,
Să mă-nchin cum se cuvine.

Povestitorul:

Magii numai ce-au plecat,
Căci steaua drumul iarăși le-a luminat,
Spre Betleem i-a îndrumat
Și-n staul ei au intrat.

Magul I:

Minunea ce-n stele am citit,
În față ne-a răsărit.

Magul II:

Ne-nchinăm Ție, Prunc Sfânt,
Ce te-ai născut pe-acest pământ.

Magul III:

Noi, craii Baltazar, Gașpar și Melchior,
Am venit aici după steaua din nor;
Aur, smirnă și tămâie în dar i-am adus,
Pruncului ce ne-a fost trimis de Sus.

Povestitorul:

Îngerul Domnului crailor s-a arătat
Și-napoi, pe altă cale au plecat,
Fiindcă Irod căuta,
Viața pruncului să ia.

DIN FRUNZE

E atâta toamnă în mine,
încât au început să-mi ruginească frunzele;
Pe urmă s-au lăsat vânturate
și mi-au inundat sufletul.
Acum mi-e teamă
că rugina îmi va ofili păsările
și ele nu vor mai deveni înger
care să ningă peste eternitate
cu rădăcini de stâncă.

Mugurii au explodat demult,
Au explodat într-o primăvară
când aerul a-nceput
să cânte
a floare și verdeață.

E atâta muzică în toamnă ...
Și frunzele-mi au început să danseze
sub povara ruginii,
strivite de vânt
și izbite de păsări.

Păsările toamnei sunt sângerii
și pictează înger
cu slove de foc
care cântă ecoul de muguri,
de păsări și frunze.

Întineresc cu fiecare toamnă,
cu fiecare frunză ce cade obosită
și-ncep să cânt durerea
din muguri prin păsări,
eliberând îngerii
cu povara eternității.